uitnoodiging van de Koningin om croquet te komen spelen». De Kikker-lakei herhaalde even plechtstatig, enkel de volgorde der woorden een beetje wijzigend: «Van de Koningin. Een uitnoodiging voor de Hertogin om croquet te komen spelen». Toen bogen ze beiden diep, zoodat hun krullen in elkaar verward geraakten. Alice moest hierom zoo lachen, dat ze gauw weer het bosch inliep uit vrees van gehoord te zullen worden. Toen ze eenige oogenblikken later weer naar buiten gluurde, was de Visch-lakei verdwenen, terwijl de ander bij de deur op den grond zat en suf naar de lucht zat te kijken.

Alice ging schuchter naar de deur en klopte aan. «Dat geklop is totaal overbodig», zei de lakei, «en wel om twee redenen. Ten eerste ben ik aan dezelfde zijde van de deur als je zelf en bovendien maken ze daarbinnen zoo'n lawaai, dat niemand je met mogelijkheid zou kunnen hooren». En werkelijk, daarbinnen werd een hoogst buitengewoon spektakel gemaakt — een aanhoudend gehuil en genies en telkens een luid gekraak alsof een schotel of ketel werd stuk gebroken.

«Maar hoe moet ik dan binnenkomen?» zei Alice.

«Er zou eenige reden voor je kloppen zijn», zoo

ging de lakei voort zonder op haar woorden te letten, «als de deur tusschen ons beiden in was. Bijvoorbeeld, als jij daarbinnen was, zou je kunnen kloppen en dan zou ik je kunnen uitlaten, weet je». Hij keek onder het praten al maar de lucht in en dit vond Alice bepaald onbeleefd. «Maar misschien kan hij het niet helpen», zei ze in zich zelve, «want zijn oogen zitten bijna heel boven op zijn hoofd. Maar hij mocht in allen gevalle toch wel een antwoord geven op mijn vraag».

«Hoe moet ik naar binnen komen?» zei ze nog eens, zeer duidelijk.

«Ik zal hier blijven zitten», merkte de lakei op, «tot morgen —»

Op dit oogenblik ging de deur van het huis open en kwam er een groot bord naar buiten vliegen, recht op het hoofd van den lakei aan. Het bord vloog rakelings langs zijn neus en werd verpletterd tegen een der boomen achter hem.

«— of overmorgen misschien», vervolgde de lakei op eenzelfden toon, alsof er niets was gebeurd.

«Hoe moet ik naar binnen komen?» vroeg Alice weer, maar nu luider.

«*Moet* jij wel naar binnen?» zei de lakei. «Dat is eerst nog de vraag, zie je».